

În vârtoarea apelor

Lynn Austin

*În
vâltoarea
apelor*

Traducere de
Mariana Gabriela Wilson

Casa Cărtii, Oradea
2013

Copyright ©2009 by Lynn Austin
Originally published in English under the title
Though Waters Roar
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

În vârtoarea apelor

de Lynn Austin

Copyright © 2013 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Austin, Lynn

În vârtoarea apelor / Lynn Austin ; trad.: Mariana

Gabriela Wilson. - Oradea : Casa Cărții, 2013

ISBN 978-606-8282-64-0

I. Wilson, Mariana Gabriela (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Mariana Gabriela Wilson

Editarea și tehnoredactarea: Timeia Viman

Corectura: Teofil Stanciu

Coperta: Marius Bonce

Fotografie copertă: Otto Rimås, Luleå, Suedia

*Soțului meu, Ken,
și copiilor mei,
Joshua, Vanessa,
Benjamin, Maya și Snir,
cu dragoste*

„Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru,
un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi.
De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul
și s-ar clătina munții în inima mărilor.
Chiar dacă ar urla și ar spumega valurile mării
și s-ar ridica până acolo de să se cutremure munții.”

PSALMUL 46:1–3

Capitolul 1

Era de-a dreptul ironic.

Zăceam în celula mea de închisoare, pe patul de fier ce scârțâia, cu privirea ațintită la salteaua pătată de deasupra, când mi-a venit brusc în minte ziua în care am înțeles ce înseamnă cuvântul „ironic”. Nu mi-am putut reține un zâmbet la... ironia întregii situații. Semnificația acestui cuvânt îmi devenise clară cu zece ani în urmă, în ziua când a fost arestată bunica mea, Beatrice Monroe Garner.

Era tot într-o sâmbătă, ca astăzi. Mama se dădea de ceasul morții că bunica Bebe, cum îi spuneam noi, nu va putea să meargă la biserică în ziua următoare dacă n-o scotea tata pe cauțiune.

— Ar fi culmea să-și petreacă duminica după gratii! se văicărea mama. Te rog, John. S-o scoatem de acolo!

Dacă mă gândeam bine, nici eu nu puteam merge la biserică în ziua următoare. Cine avea să țină lecția fetițelor de zece ani din clasa mea de la școala duminicală? După cum bine mi-ar fi atras atenția tata: *Ar fi trebuit să te gândești la binele lor înainte să ajungi după gratii, Harriet.*

Eram și eu de vârsta fetelor de la școala duminicală când bunica Bebe fusese arestată. Tocmai îmi luam micul dejun cu sora mea, Alice, și cu părinții mei, când a sunat telefonul. Aparatul era o noutate pe atunci, prin 1910, și ne-am oprit

cu toții din mâncat, așteptând semnalul obișnuit din trei țârâituri scurte. După aceasta, mama luă receptorul și îl duse la ureche, ridicându-se în vârful picioarelor să vorbească în mica pâlnie în formă conică. Nici nu îl puse bine la loc, că și izbucni în lacrimi.

— A fost poliția! abia reuși ea să îngaime printre suspine. Aseară, mama a fost arestată și... e încă la închisoare!

De emoție, surorii mele mai mari i se tăie răsuflarea. Era genul de față gingașă și sentimentală căreia nu-i trebuie mult să se lase copleșită de emoție.

— E arestată? Dar de ce? Ce-a făcut buni?

— Cum i-au putut face așa ceva? se lamentă mama. Doar nu-i o infracțoare!

— Mai este cafea? întrebă tata, calm. Aș mai dori o ceașcă, dacă se poate.

— O, John! Cum poți să te gândești la cafea într-un moment ca ăsta? Ție chiar nu-ți pasă?

— Dacă Beatrice Garner nu dă doi bani pe reputația familiei ei, mie de ce mi-ar păsa de ea? A știut foarte bine ce consecințe va atrage când a început să alerge încoace și încolo să spargă butoaiile cu whisky cu Uniunea ei pentru Temperanță. Și-a așternut singură patul când și-a propus să devină o a doua Carrie Nation*. Acum n-are decât să doarmă în el.

Vorbele lui declanșară o nouă avalanșă de lacrimi din partea mamei. Alice se ridică de la masă s-o liniștească. Tata oftă și-mi întinse ceașca goală.

— Fii bună și umple-mi-o, Harriet.

Fata din casă avea liber în dimineața aceea, așa că am luat, supusă, ceașca și m-am dus cu ea la bucătărie, apoi m-am întors la masă pentru actul al doilea al dramei.

— Te rog, John. Te implor, se milogi mama. Scoate-o din locul ăla groaznic.

* Membră celebră a Mișcării pentru Temperanță din Statele Unite (n.tr.).

— Și mai e ceva, zise tata. Ce exemplu le dă fiicelor noastre?

Își puse frișcă în cafeaua adusă de mine și începu să amestece tacticos, fără să dea vreun semn că ar aștepta răspuns.

În afară de plâns și bocit, mama nu putea face prea mare lucru întru salvarea bunicii – o nouă ironie, când te gândești că bunica lupta din greu ca femeile să aibă în lume un cuvânt mai greu de spus. De altminteri, bunica Bebe disprețuia lacrimile.

Femeile n-ar trebui să facă din ele o armă, spunea ea întruna, *mai ales în confruntările cu bărbații*. Ironia făcu însă ca mama să recurgă tocmai la lacrimi pentru a-l convinge pe tata. Bunica Bebe n-ar fi fost mulțumită.

Dar bunica Bebe era la închisoare.

Și lacrimile, nu altceva, l-au înduplecat în cele din urmă pe tata să se ducă după ea. Alice se alăturase și ea potopului și tata n-avu tăria necesară să-l stăvilească sau să-i țină piept. Ca orice bărbat, de altfel. Inima surorii mele era moale și cleioasă ca mămăliga. Putea să-și dea drumul lacrimilor și să le oprească ca pe un robinet, umplând găleți întregi la nevoie.

Alice avea șaisprezece ani și era atât de frumoasă, că până și cei mai inteligenți bărbați își pierdeau mințile în preajma ei. Doamne ferește să i se umezească puțin ochii mari, albaștri, că toți junii din apropiere își scoteau batistele albe, fluturându-i-le sub nas ca pe niște steaguri ale păcii. Bunica Bebe nu-și irosea timpul cu ea.

— Sora ta ar putea contribui enorm la cauza noastră, mi-a spus ea odată. Alice e genul de femeie pentru care bărbații încep războaie – ca Elena din Troia. Dar mă tem că are să-și irosească talentul. Are să cadă în brațele primului flecar care-i va șopti vorbe dulci la ureche. Asta-i soarta femeilor de felul ei. Mare păcat, oftă ea. Sora ta mai crede în minciuna că femeile sunt sexul slab. Și felul în care-și exploatează lacrimile nu face decât să perpetueze acest mit. Dar pentru tine mai e speranță, continuă ea.

Ori de câte ori deschideam subiectul frumuseții lui Alice, mă mângâia pe părul șaten, ciufulit, și-mi spunea:

— Slavă Domnului că ești o copilă prea puțin înzestrată cu frumusețe exterioară. Măcar așa va trebui să te bazezi pe ce ai în cap.

Nu vi se pare ironic că Alice s-a folosit de lacrimi pentru a o salva pe bunica? Numai eu nu m-am alăturat torentului în dimineața aceea, pentru că n-am vrut s-o dezamăgesc.

O iubeam mult pe bunica și îi admiram dârzenia și zelul. Nu erau calități pe care societatea civilizată le aprecia la o femeie, dar pe mine mă fascinau. Cu toate astea, n-aș fi vrut nici să fiu atât de înflăcărată ca ea și să sfârșesc după gratii, după cum n-aș fi vrut nici să ajung o nevestă supusă ca mama sau o sirenă virtuoaasă ca Alice. Și atunci cum ar fi trebuit să-și trăiască viața o femeie modernă ca mine, născută în pragul secolului XX? Ce alte opțiuni aveam? Aceasta era întrebarea la care încercam să găsesc un răspuns când m-am pomenit după gratii.

Dar, în ziua fatală a arestului bunicii, nu aveam decât zece ani și eram destul de mică să trec neobservată, cu excepția dăților când tata mai dorea cafea. Eram însă un fin observator și nu-mi scăpa nimic din ce se petrecea în jurul meu, căci începusem deja să lucrez la întocmirea hărții vieții mele. Știam de la bunica Bebe că fiecare viață trebuie să aibă un scop și îmi trebuia un plan.

— Ține bine cârma, Harriet. Nu te lăsa dusă de valuri. Fără hartă s-ar putea să te împotmolești undeva pe țărm sau să sfârșești zdrobită de stânci. Ia bine seama pe unde mergi.

Renunțase să le mai dăscălească pe mama și pe Alice – culmea ironiei, salvatoarele ei în clipa de față – concentrându-și toată atenția asupra mea. Luase această hotărâre în ziua când i-am tras una lui Tommy O'Reilly în fluierul piciorului, după ce a încercat să-mi ia bomboana. Tommy era băiatul șefului de poliție și nu pierdea nicio ocazie să-i intimideze pe toți copiii din oraș. În ziua aceea însă am făcut un pas spre el, prefăcându-mă că vreau să-i dau batonul cu scorțișoară și, în schimb, i-am dat una cu piciorul.

— Tu, draga mea, ai să ajungi departe, mi-a zis bunica, în timp ce Tommy sărea într-un picior, urlând de durere. N-ai să te duci niciodată la vale. Te pricepi la vâslit!

Pe vremea aceea, harta mea nu era decât o schiță în creion. În anii următori, aveam s-o îmbogățesc cu noi detalii, pe măsură ce noi experiențe urmau să contribuie la conturarea imaginii. Cu timpul, aveam să identific cu atenție toate pericolele de evitat și capcanele de ocolit. Încercam astfel să urmez sfatul bunicii, dar își urmase ea oare propriul sfat? Se îndreptase intenționat spre închisoarea orașului sau pierduse controlul cârmei? Sau poate rătăcise harta? Dacă mai avea să iasă vreodată, eram hotărâtă să o întreb.

— Te rog, tată, te implor! se milogi Alice, îngenunchind la picioarele lui ca un personaj din Biblie. N-o lăsa acolo pe bunica!

Istericalele ei o aduseră în pragul leșinului. Nu o întrecea nimeni în leșinuri – o altă trăsătură muierască pe care bunica o detesta. Nu trebuia decât să-și ducă la frunte mânuța delicată și să fluture din gene, că toți bărbații din preajmă se repezeau s-o prindă să nu cadă.

Tata puse jos cafeaua și se întoarse spre mine.

— Fii bună și adu sărurile, Harriet.

Alice se afla încă în genunchi, așa că nu trebui să cadă prea de sus de data asta. În timp ce urcam în fugă scările după sărurile de amoniac, l-am auzit pe tata spunând:

— Bine, fie. Terminați odată cu văicărelile. Mă duc după Beatrice la poliție.

Nu mă mir că se hotărâse să fugă din calea potopului. M-am întors repede la bucătărie și am destupat sticla cu săruri, ducând-o la nasul finuț al lui Alice. După restabilirea ordinii, l-am urmat pe tata în antreu.

— Pot să vin cu tine după bunica?

— Nici vorbă! Închisoarea nu-i un loc pentru domnișoare delicate ca tine.

Pe vremea aceea nu l-am crezut, dar m-am convins de adevărul spuselor lui acum, când mă aflam, la rândul meu, după gratii.

Tata și-a luat pelerina și mănușile de condus din cuier, și-a îndesat pălăria pe capul cu chelie și a ieșit pe ușă, mormăind ceva printre dinți la adresa bunicii Bebe. Am țopăit în urma lui, dând din cap aprobatoare. Am pornit amândoi spre Fordul Model-T și m-am cocoțat repede pe scaunul de lângă șofer. Abia după ce mașina horcăi și tuși până la capătul blocului, tata îmi sesiză în sfârșit prezența.

— Stai puțin! Harriet... ce... N-ai ce căuta aici!

N-am izbucnit în plâns și nici n-am protestat. L-am privit drept în ochi, cu bărbia ușor scoasă înainte. Așa îl priveam și pe Tommy O'Reilly când încerca să mă intimideze la școală – fără un cuvânt, cu brațele încrucișate, amenințându-l cu piciorul. Privirea pe care i-am aruncat-o tatei nu era chiar atât de sfidătoare, dar avu același efect.

— Ei, la naiba, Harriet! Dacă tot ești aici...

Se concentrează din nou asupra motorului, care se îneca, gata să moară.

— Apasă mai tare pe accelerație, i-am spus, trăgând de maneta schimbătorului de viteză. Și mai dă-i o dată cheie la motor.

— Dar să știi că n-ai ce căuta înăuntru, Harriet. Vorbesc foarte serios. Închisoarea nu-i un loc pentru... și bunica n-are niciun drept să...

Am dat din cap supusă... și l-am urmat în incinta secției de poliție. Tata se duse direct la comisarul-șef, Thomas O'Reilly Senior. Acesta ne informă că bunica fusese arestată noaptea trecută după ce încercase să închidă un bar. După sosirea poliției, majoritatea celorlalte membre ale Uniunii Femeilor pentru Temperanță Creștină se întorseseră liniștite la casele lor, dar nu și bunica, care refuzase categoric să se dea bătută în fața „demonului Rom”.

— Mă tem că a trebuit să-i confiscăm securea, încheie comisarul.

Tata dădu din cap și plăti amenda. Bunica Bebe fu eliberată neîntârziat. Am auzit-o vociferând întruna pe hol, în timp ce un polițai o conducea spre ieșire.

— Nu! Stai! Du-mă înapoi imediat! N-am terminat încă! Pușcăria asta e plină de bețivi – tocmai de oamenii pe care mă zbat să îi salvez!

Comisarul O'Reilly își dădu ochii peste cap.

— A fost o noapte extrem de lungă, John. Te rog ia-o de aici.

Bunica își continuă discursul, în timp ce poliția îi înapoie haina și portofelul:

— Știați că în țara noastră există câte un bar la fiecare trei sute de oameni? Sunt mai multe cărciumi decât școli, biblioteci, spitale, teatre și parcuri – ca să nu mai vorbim de biserici.

Am adus-o acasă.

Întocmai ca vitejii soldați ce porniseră la război cu patruzeci și cinci de ani înainte pentru a învinge demonul sclaviei, bunica era gata să-și sacrifice la nevoie și propria libertate pentru a-i elibera pe oameni de sub sclavia alcoolului. *Culmea ironiei*, mi-am zis în sinea mea, meditănd pe patul zgrunțuros de închisoare la propria-mi arestare. Bunica Bebe câștigase nu demult războiul cu „demonul Rom”. Al optsprezecelea amendament al Constituției Statelor Unite devenise lege acum câteva luni, pe 29 ianuarie 1920, interzicând cu desăvârșire fabricarea, comercializarea și transportarea băuturilor alcoolice.

Iar eu mă aflam la pârnaie tocmai pentru încălcarea acestei legi.

Da, mi se părea cât se poate de ironică situația mea. Pentru mine nu va vărsa lacrimi nici mama, nici Alice – ca să nu mai vorbesc de bunica Bebe. Iar tata îmi va spune fără îndoială: *Cum ți-ai așternut, așa dormi, Harriet*.

Cum de am ajuns o infractoare? Îmi frământasem mintea cu această întrebare toată noaptea. Dar poate cel mai bun mod de a afla un răspuns ar fi să încep cu începutul.